

www.srbb.nl

Juli/Aug 2019- Jaargang 23 - Nr.7/8

TRACK

STICHTING RHYTHM & BLUES BREDA

*Meeneem
Exemplaar*

JEFFREY HALFORD AND THE HEALERS

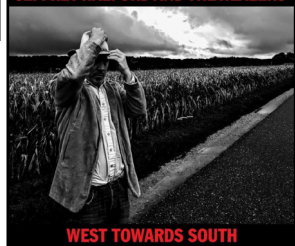
**CD
van de
Maanden
juli en Augustus**

Extra dikke zomerTRACK!

SR & BB

STICHTING RHYTHM & BLUES BREDA

JEFFREY HALFORD AND THE HEALERS

CD VAN DE MAAND

JEFFREY HALFORD &
THE HEALERS

«« CLICK

WEST TOWARDS SOUTH 'N CHECK

Jul -
Aug

Muziek is een kunstvorm die zich altijd blijft ontwikkelen naar de wensen van de luisteraars. De laatste paar jaar heeft de opkomst van streamingplatforms haar stempel op deze ontwikkeling gedrukt. Nummers zijn tegenwoordig korter geworden en de lange interessante intro's zijn uit de mainstream verdwenen. Ook is het concept van de single en het album compleet veranderd. Een goed nummer moet tegenwoordig op zichzelf staan, het moet meteen te herkennen zijn en het moet een showcase zijn van de artiest. Een album is simpelweg een collectief van dit soort nummers. Het is om al deze redenen dat de kunst van het conceptalbum voorzichtig dood werd gewaand. Maar Jeffrey Halford & the Healers bewijzen dat zelfs in de generatie van Spotify en autotune, muziek een verhalende, helende functie kan hebben. Muziek kan nog steeds dat voertuig zijn dat je meeneemt naar onbekende plekken en je de meest prachtige figuren toont. West Towards South is fascinerend zoals een roman van Tolstoy dat is, want zolang het duurt begint alles om je heen te leven en alles lijkt onderling verbonden.

Muzikaal gezien zijn het niet enkel de akkoorden of de harmonieën die van West Towards South een prachtig album maken, het is het arrangement, het zijn de subtiele plaatsingen en het gevoel dat in elke noot wordt gelegd en de luisteraar gevangen neemt. Het is de kenmerkende mengeling van het Amerikaanse songbook die ervoor zorgt dat het album klinkt

alsof je deze stijl van muziek voor het eerst hoort. Het is Halfords stem en de passie in zijn woorden die van elk nummer een verhaal maken. En nummer na nummer wordt dat verhaal voortgezet totdat het eindproduct een holistisch geheel wordt met een hartslag, een levensloop en een einde. Het album leeft en dat is de verdienste van een groep muzikanten die zich de kunst van verhalend schrijven (zowel lyrisch als muzikaal) hebben eigen gemaakt.

Er zijn zoals altijd nummers die naar voren komen vanuit deze achtergrond. Maar de reden is niet omdat ze kwalitatief zoveel beter zijn. De reden dat sommige stukken je harder raken is dat de emoties prachtig worden klaar gezet. Je voelt wat de muzikanten willen dat je voelt en die gevoelens zijn medelijden, compassie en liefde voor een groep mensen die je niet kent, die je niet ziet en die binnen 35 minuten weer verdwenen zijn. Deze vluchtige ontmoeting representeert niet alleen de fragiele staat van het zijn en van al onze menselijke relaties, het kan net zo goed dienen als een metafoor voor muziek en de kunsten zelf die alleen in leven blijven zolang wij zelf de moeite erin steken.

Voor het eerst in jaren komt er een album uit dat dit perfect benadert en dat geprezen dient te worden; niet omdat het de grenzen verlegt en ons een glimp geeft van de toekomst, maar omdat het ons laat zien dat er nog veel terrein was dat we niet onderzocht hadden.

Vervolg CD van de Maand

JEFFREY HALFORD &

CLICK 'N CHECK >>> THE HEALERS

WEST TOWARDS SOUTH

Zelfs in de grachten die we opgedroogd waanden en de landen die we achter ons lieten, denkend dat er nooit meer een vruchtbare oogst zou plaats vinden; zelfs daar komt zo nu en dan een gouden eeuw. West Towards South gaat het nooit goed doen op Spotify, daar is het album ook niet voor gemaakt. Het leeft op een ander niveau, maar gelukkig zijn er ook daar nog een heleboel muzikliefhebbers te vinden die hebben moeten wachten op dit moment.

En ik hoop dat zij dit niet aan hen voorbij laten gaan want je weet niet wanneer de kans zich weer voordoet om door een album dat doet, van het westen naar het zuiden en terug naar het hier en nu om vervolgens weer terug te willen, van het westen naar het zuiden.

Jeffrey Halford & The Healers Live @ Breda jazz festival 2019: https://youtu.be/j_SI-964V_8

Ayrton van Noort

BOEKEN NIEUWS

Texas Flood: The Inside Story of Stevie Ray Vaughan

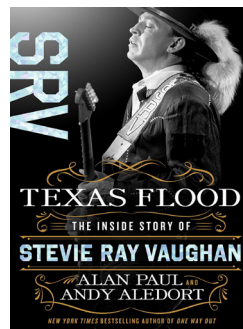
by Alan Paul and Andy Aledort

August 13, 2019. Hardcover, 352 pages.

Publisher: St. Martin's Press ,

ISBN-10: 1250142830. ISBN-13: 978-1250142832

The first definitive biography of guitar legend Stevie Ray Vaughan, with an epilogue by Jimmie Vaughan, foreword by drummer Chris Layton, and afterword by bassist Tommy Shannon.

TIFFANY POLLACK & ERIC JOHANSON

BLUES IN MY BLOOD

CLICK 'N CHECK

Het duo Tiffany Pollack & Eric Johanson zijn in het wereldje van de roots muziek "nieuwkomers". Tiffany Pollack is een jazz zangeres uit New Orleans en Eric Johanson was de lead gitarist in de band van Cyril Neville (Neville Brothers).

Tiffany Pollack is geboren en getogen in het muzikale mecca NO. Hoewel ze nooit een formele opleiding volgde, speelde ze ontelbare uren van haar jeugd op het oude orgel van haar adoptieouders en later, op de piano die ze kochten omdat ze liedjes op het gehoor schreef en heel hard zong. De ergernis van haar familie ontmoedigde Tiffany nooit om de liedjes die in haar hart ontstonden, te delen. Tiffany zong de eerste keer voor publiek toen haar buurman, Russell Batiste, haar vroeg als backingzangeres in zijn band. Na enkele jaren bij Russel gezongen te hebben, vormde ze haar eigen band, Beaucoup Crasseux tot ze trouwde en kinderen kreeg. Toen de tijd rijp was, begon ze met een eigen jazzband, Tiffany Pollack & Co. Op haar vijftienvingste, werd ze herenigd met haar biologische familie waarin iedereen heel muzikaal was, en kwam muziek nog meer op de voorgrond te staan. Nadat toen ook nog bleek dat Tiffany Pollack en Eric Johanson familie waren (nicht en neef) bleef een muzikale samenwerking niet lang uit.

Eric Johanson woont ook in New Orleans. Hij trok veel rond als muzikant en werkte als lead gitarist samen met o.a. Cyril Neville en Zydeco artiest Terrance Simien. Johanson debuteerde in 2017 als solo-artiest met zijn album 'Burn It Down', wat geproduceerd werd door Tab Benoit. Nu hebben ze samen 'Blues In My Blood' opgenomen. De opnames vonden plaats in de Music Shed Studio's in NO, met bassist, gitarist / producer Jack Miele en drummer /

toetsenist Brent Arcement en enkele gasten. Naast acht eigen composities staan er drie covers op de tracklist. Het album opent met het titelnummer "Blues In My Blood". Hierin vertelt Tiffany haar levensverhaal en haar reis om de ware oorsprong van haar muzikale gaven te ontdekken. In "Memories To Forget" weergalmt daarna de treurige toon van Johnny Sansone's mondharmonica naast de oprechte stem van Johanson, die bepaalde herinneringen tracht te vergeten. Daarna demonstreert Johanson in "Keep It Simple" zijn formidabele slide gitaarvaardigheden, waaraan Tiffany haar verschroeiende zang toevoegt.

Uit levenservaring ontstaat vaak iets moois, zoals geïllustreerd wordt in het treurige eerbetoon aan de gevallen soldaat "Michael", dit gezien vanuit het unieke perspectief van de begrafenisondernemer, een job die Pollack een tijdje deed toen ze in een mortuarium werkte. Haar zang roept betovering op, die alleen onderbroken wordt wanneer de 504 Horns zich aansluiten bij de Jazz Funeral Procession, die volledig past in de tradities van New Orleans. Het duo verenigt zich dan in het refrein van de politiek geladen bluesrocker "Diamonds On the Crown", gevolgd door "No Expectations", een mooi nummer van het Stones-album 'Beggars Banquet'. Daarna kruipt Pollack in de huid van Nina Simone en brengt met veel subtiliteit hulde aan de jazzlegende in de klassieker "Do I Move You?".

Een bedwelmende zuidelijke jamrock volgt met "Slave Of Tomorrow" en de zacht swingende blues "Get Lost With Me" heeft een klassieke Memphis-stijl met een verzengende solo van Johanson. Pollack zet daarna haar eigen stempel op de Joni Mitchell's cover "River" en de finale is het klassieke vrijheidslied "If I had A Hammer".

Vervolg CD Tip

TIFFANY POLLACK & ERIC JOHANSON

BLUES IN MY BLOOD

CLICK 'N CHECK

Het duo ruilt de verzen en vertraagt het tempo om een grondige focus op elke frase mogelijk te maken en benadrukt het belang en de waarheid van de tekst, die in 1949 door Pete Seeger geschreven werd ter ondersteuning van de progressieve beweging. Het geïnspireerde duo Tiffany Pollack en Eric Johanson brengt als uitbreiding op hun aangeleerde Louisiana-style, een indie, roots-gebaseerde benadering van de blues. Hun sterke songwriting is ongetwijfeld een geschenk, dat voortvloeit uit de onmiskenbare jazz en blues die vloeit in hun bloed.

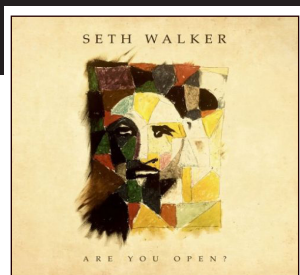
Dr.Groove

Mailen naar: info@qprintbreda.nl
Bellen naar: 076-8882555

Generaal Maczekstraat 19
4818 BT Breda

Quality / Print / Design

SETH WALKER

ARE YOU OPEN?

« CLICK 'N CHECK »

Geboren zijn in het landelijke Noord-Carolina, opgevoed door klassiek geschoolde muzikale ouders, opgegroeid met een cello én een blues-oom hebben die ook DJ is en die Landon Walker heet, moet Seth Walker zeker geholpen hebben om zelf muzikant te worden. Seth keek op naar artiesten als T-Bone Walker, BB King, Ray Charles en Snooks Eaglin en vond bij hen zijn inspiratie om, als singer-songwriter en gitarist -de rest van het verhaal is al bijna geschiedenis- tussen 1997 en nu, zo'n dozijn albums te kunnen uitbrengen.

Producer/drummer Jano Rix, neemt hier op het nieuwe album weer de drums en de percussie voor zijn rekening. Verder maken ook nog o.a. de andere Wood Brother, Chris Wood (staande bas), Stefano Intelisano (keys, accordeon), Jon Paul Ruggieri (gitaar, pedal steel), Ben Teters (drums) en Matt Glassmeyer (horns) deel uit van de album line-up.

'Are You Open?' bevat tien nieuwe nummers, die Walker zelf schreef, waarvan enkele met de hulp van collega songwriters (Ben Teters, Gary Nicholson, Oliver Wood, Dave Pahanish & Myles Weeks). Met Jano Rix als producer weet je dat je geen voorspelbaar pakket aangeboden krijgt, maar een melting pot, waarin songs zitten die met eigentijdse aroma's besprenkeld zijn en die voor een zuivere rootsy sound garant staan.

Ieder nummer is anders benaderd, wat het volgende moeilijker te voorspellen maakt. Het enige gemeenschappelijke punt, één van de sterke punten van Walker, zijn de degelijke arrangementen die op alle nummers van toepassing zijn.

Er zit Memphis soul in de opener "Giving It All Away", een nummer dat heel hedendaags klinkt, maar ook erg uitgekleeft is en dat Walker's stem in de kijker plaatst. "Inside" past nog meer in wat er vandaag zoal muzikaal aangeboden wordt. Maar voordat iemand kan concluderen dat Walker's stijl erg veranderd is, is er het Caraïbische "All I Need To Know", "Hard Road" en wat later "Underdog" met calypso en reggae, terwijl een fuzzy elektrische lead gitaar voor wat extra plezier zorgt.

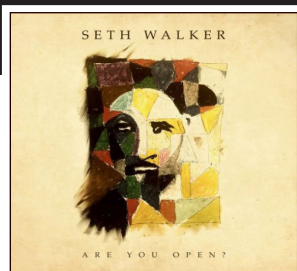
In "No More Will I" zingt hij dat hij niet langer "een oogje dicht kan doen" als het over de onverdraagzaamheid en verdeeldheid gaat, die het land de afgelopen Trump-jaren overspoeld hebben. In de titelsong vraagt hij ons of we er klaar voor zijn, om het te proberen, voor de verandering, voor de liefde?

Op "Something to Hold" is het enkel Walker en zijn akoestische gitaar. Hij belichaamt hier de singer-songwriter die opbiecht dat hij "al die dingen die ik de mijne noemde moest

Fine Tattoo Works
Nieuwe Haagdijk 4 Breda
Tel: 076 - 5208738

Vervolg CD Tip

SETH WALKER

ARE YOU OPEN?

«« **CLICK 'N CHECK**

loslaten" om "iets te hebben om te kunnen vasthouden". "Magnolia", de afsluiter, is net zo persoonlijk. Walker voegt wat accordeon (Stefano Intelisano) toe aan de mix. Hij weet opnieuw zijn globale gevoel voor culturen buiten de zijne, doorheen het nummer te weven. Knap! Seth Walker laat op zijn nieuwe album onmiskenbaar horen dat zijn inspiratie als singer-songwriter nog niet uitgeput is. 'Are You Open?' is een album waarop de ritmes en de daaraan verbonden culturen erg belangrijk zijn. Met Seth Walker weet je dat creativiteit gegarandeerd wordt. Alleen jammer dat het slechts 33 minuten duurt.....

Rootstime.be

**WE BUY
YOUR VINYL
& CD COLLECTION**

ROOTS MAIL MUSIC
SHOP & MAILORDER
 Van Goorstraat 14
 4811 HJ Breda

info@rootsmailmusic.com
www.rootsmailmusic.com
www.discogs.com/user/rmmusic
 tel + (31) 76 522 22 35

KENNY WAYNE SHEPHERD BAND

THE TRAVELER

CLICK 'N CHECK

Kenny Wayne Shepherd, het verhaal is bekend. Het wonderkind, wellicht zelfs de moderne Mozart van de blues, tekende zijn eerste platencontract op de prille leeftijd van dertien jaar en heeft sindsdien de wereld verrast door blues opnieuw de mainstream in te slepen. In de jaren 70 was het Johnny Winter, in de jaren 80 waren het Stevie Ray Vaughan, Robert Cray en Eric Clapton. In de jaren 90 was het Kenny Wayne Shepherd. Het is een indrukwekkend rijtje om deel van uit te maken en het geeft dan ook aan hoe groot de waardering voor de gitarist dient te zijn. Maar de jaren negentig, die zijn inmiddels twee decennia geleden en Kenny Wayne Shepherd is geen wonderkind meer. Zijn achtste studio album -en zijn eerste voor Provogue records- dient dus bekeken (en vooral beluisterd) te worden als wat het is. Anders gezegd: kan Kenny Wayne Shepherd bewijzen dat zijn sound nog steeds relevant is?

"I want a woman like you" zingt Shepherd op de album opener. Een nummer dat al snel representatief blijkt voor het gehele album en wellicht representatief is voor zijn gehele carrière. Het begint met een bang. Een opwellende Hammond B3 die vanaf dat moment eigenlijk nooit meer van die achtergrond verdwijnt. En daar komt dan de gitaar. Fuzzy en met een hintje distortion. Niets gek, niets buiten de proporties, allemaal binnen de lijntjes. Shepherds stem is wat we ervan kunnen verwachten authentiek en herkenbaar maar ook niet buitengewoon. Daarom heeft hij nog steeds vaste zanger Noah Hunt in dienst. Ik klink nog steeds niet als Muddy Waters", lacht hij. "Maar ik ben zeker gegroeid als zanger. Ik ben veel dank verschuldigd aan Stephen Stills die mij ertoe heeft aangezet om meer

te zingen in mijn zij-project The Rides. De drummer ramt er vrolijk op los maar zijn timing is nooit verrassend of intrigerend genoeg om de ritmefanaat vast te houden. De solo's van Shepherd zijn wellicht het hoogtepunt. Zijn stijl schijnt niet veel veranderd te zijn maar zijn techniek wordt nog steeds beter. Maar ook hier wordt geen risico genomen en langer dan zestien maten duren zijn solo's nooit.

En zo kabbelt het hele album voort. Het wordt nooit benedenmaats, maar het wordt ook nooit bijzonder. Shepherd bouwt het hele album op blues elementen die tegenwoordig cliché zijn geworden maar de ernst waarmee hij speelt zorgt ervoor dat het geheel vooral wat geforceerd overkomt en nooit echt de vrijheid krijgt om te ademen. En al deze dingen zouden ook gezegd kunnen worden van de productie en de mix. Er lijkt op geen enkel moment echt moeite gedaan om van dit geheel een subtiel, low-volume meesterwerk te maken. Zelfs de akoestisch getinte nummers krijgen een mix mee die alleen maar tot zijn recht komt wanneer het voluit door de speakers wordt gepompt, en dit album en vooral de artiest komt daar gewoon niet mee weg.

Dit heeft als resultaat dat al snel de vraag opkomt voor wie deze muziek is gemaakt. En het antwoord lijkt te zijn dat Shepherds beoogde clientèle een combinatie is van zijn trouwe fans, de (blanke) man en vrouw van middelbare leeftijd die zelf geen muziekinstrument bespeelt maar op elk concert wel de luchtgitaar meeneemt,

Vervolg CD Tip

KENNY WAYNE SHEPHERD BAND

THE TRAVELER

CLICK 'N CHECK

de beginnende gitarist die net de pentatonische toonladder heeft ontdekt en de jeugd die nog niet snapt waarom papa en mama naar die langzame muziek luisteren maar die zelf zweert bij Kenny Wayne Shepherd omdat dat de eerste Blues Rock was die ze hoorden.

Het is een zeer stabiele basis die zijn muziek blijft kopen en beluisteren, maar het heeft wellicht zijn creatieve vermogen wat ingedut. Dat gezegd hebbende, er zijn een heleboel artiesten die veel kunnen leren van de werkethiek, de deskundigheid en de toewijding van Shepherd en al het commentaar in dit artikel is natuurlijk compleet

onbelangrijk. Want hoe vaak je het ook hoort, en hoe saai je het ook claimt te vinden, uiteindelijk heeft Blues-Rock een speciaal plekje bij iedere blues fan en hetzelfde geldt voor Kenny Wayne Shepherd. of we het nu willen of niet, uiteindelijk zingen we allemaal met hem mee, "I want a woman like you"

Ayrton van Noort

<https://www.youtube.com/watch?v=0XVG eAulsjw>

HEET VAN DE NAALD

Ronnie Earl And The Broadcasters

Beyond The Blue Door (30 aug.)

Three-time Blues Music Award winner as "Guitar Player of the Year", Ronnie Earl believes in the power of music to heal the mind and spirit, and that's quickly evident in the 15 tracks on his new disc. Special guests on the new album include **David Bromberg**, acoustic guitar and vocals; **Kim Wilson**, harmonica and vocals; **Greg Piccolo**, tenor sax; **Anthony Geraci**, piano; and **Peter Ward**, guitar.

TERRY ROBB

CONFESSIN' MY DUES

CLICK 'N CHECK

Zijn signature fingerpicking-stijl bracht de Canadees uit Portland, Terry Robb tot in de Oregon Music Hall of Fame. Hij verdiende er ook flink wat internationale bekendheid mee. Naast gitarist en singer-songwriter is Terry Robb ook componist en producer. Terry Robb is geboren in Canada, maar groeide op in de Verenigde Staten. Op jonge leeftijd trad hij al op samen met "Ramblin' Rex" Jakabosky (Frank Zappa, Captain Beefheart), Henry Vestine (Canned Heat) en steelgitaar-icoon John Fahey, die hem aanzette om zich verder in deze specifieke stijl van gitaarspelen te ontwikkelen.

Op zijn nieuwste (zijn 15de!) soloalbum 'Confessin' My Dues' dat door Nia Sounds wereldwijd uitgebracht wordt, gebruikte Terry Robb zijn expertise in Delta-blues, ragtime en swing om 13 originele composities te schrijven, variërend van instrumentale blues tot ragtime fingerpicking. Hij werd hierbij ondersteund door gitarist Adam Scramstad en een power house-ritmesectie die bestond uit bassist Dave Captein en drummer Gary Hobbs, twee vermaarde jazz muzikanten uit de Oregon music scene.

'Confessin' My Dues' opent met twee ragtime instrumentals "Butch Holler Stomp" en "Still On 101". Ragtime is, naast Delta/Piedmont fingerpickin' en bottleneck slide, één van de akoestische stijlen die Terry Robb feilloos beheerst. Robb is de gitarist die met zijn gitaar intense gevoelens kan uiten en visuele beelden kan opwekken, zonder één enkel woord te zingen. Dit demonstreert hij erg knap in nummers zoals "Now Vestapol" en "Death Of Blind Arthur".

Captein en Hobbs weten wat van een ritmesectie gevraagd wordt. Ze zorgen in "It Might Get Sweaty" en "Three Times The Blues" voor een expressieve sfeer, waarbij een sterke bas en juiste percussie de perfecte onderlaag vormen voor Robb's veerkrachtige slide-riffs, waardoor het tempo vooruitgaat. Op "Keep Your Judgement" rockt de band gezellig en krijgt het trio even de hulp van Adam Scramstad op ritme gitaar en doet co-producer Stuart (van Nia Sounds) de achtergrondzang. Twee tracks op het album kennen we van eerder werk. Het bluesy "Heart Made Of Steel" staat op het gelijknamige album uit 2000. En "Darkest Road I'm Told" is terug te vinden op 'Stop This World' [1996], toen featuring Maria Muldaur, Eddy Clearwater & Curtis Salgado. Beide geslaagde herbewerkingen bewijzen de "sterkte" van een muzikant als Terry Robb.

Op het uptempo "How a Free Man Feels" en in de rustig rockende titelsong lukt het fingerpicken ook feilloos. "High Desert Everywhere" is een instrumentaal nummer met veel bottleneck slide en de afsluiter, het jazzy "Blood Red Moon", doet de maan oplaaien.

Met blues of noem maar een ander roots genre, weet Terry Robb de luisteraar altijd opnieuw te fascineren. 'Confessin' 'My Dues', zal de luisteraars zeker boeien met de melodieuze en ritmische composities, muzikale virtuositeit en het vlijmscherpe gitaarspel.

Eric Schuurmans,
rootstime.be

ANDERS OSBORNE

BUDDHA & THE BLUES

CLICK 'N CHECK

Dit is het album wat Anders Osborne en producer Chad Cromwell al jaren wilden maken. Het is een beeld van de singer/songwriter Osborne aan de ene kant en de agressieve gitarist die we kennen van zijn opnames voor het Alligator label aan de andere kant. En hoewel de titel anders doet vermoeden is het ook niet echt een bluesalbum. Osborne legt uit: "Buddha & the Blues" doelt op de tweeslachtigheid van ons bestaan.

Muzikanten moeten er wel een hekel aan hebben als ze vergeleken worden met andere, beroemdere artiesten en zeker als het gaat over Anders Osborne, die al vele jaren meedraait in het muzikale circuit van New Orleans. Maar Osborne's nieuwe album roept deze momenten van 'Hé, dat doet me denken aan...' toch voortdurend op, maar dan wel op de meest verrukkelijke manier. Denk hierbij aan JJ Cale, Van Morrison, en zelfs Tears for Fears; Geen covers, nee het zijn slechts geuren en smaken, kruiden en specerijen die toegevoegd zijn aan Osborne's eigen gepassioneerde stijl en teksten.

Een goed voorbeeld hiervan is het nummer "Fields of honey". Dit is een zachtmoedige, oprechte folk-song, (die in de achtertuin geschreven is tussen de bloemen en bijen) over de innerlijke strijd om tevreden te zijn met wat je hebt. Het rijgt jazzy, met funky achtergrondzang en bluesy klanken die Van Morrison een goed gevoel zouden geven. Eveneens roepen de beginrijfs van de titelsong duidelijke herinneringen op aan de "Tears for Fears" hit "Mad World" (wat overigens geen slechte zaak is). Maar dat is slechts het begin

Het gaat over in een quasi-hymne over wachten – misschien te vergeefs – op een betere toekomst.

Een ongebruikelijke draai op dit album is dat er twee versies van hetzelfde nummer op staan: "Alone" en "Alone, unplugged" de laatste mag u beschouwen als bonus track, Osborne speelt hier een trage, gruisige elektrische gitaar. Beide uitvoeringen zijn de moeite waard.

Dat brengt ons bij het prachtige gitaarwerk op deze plaat, al is het mij voor het merendeel niet duidelijk waar Osborne speelt (bekend om zijn 6-snaars werk) en waar veteraan Waddy Wachtel, die o.a. werkte met Linda Ronstadt, de Stones, James Taylor en Iggy Pop. Er is aan het eind van "Smoke & mirrors" echter een fantastische uitbasting van zo'n 1½ minuut, die Osborne "typisch Waddy" noemt. Zonder meer grote klasse.

Buddha and the Blues is een album wat gekruid is met uitzonderlijke momenten. Het is zo'n plaat, die als hij op de achtergrond draait, toch overal doorheen komt. Wat je ook aan het doen bent, bij deze muziek zul je steeds je hoofd opheffen en zeggen: "Hee, dat klinkt lekker!"

Dr. Groove

KEB MO'

OKLAHOMA

CLICK 'N CHECK

In 1996 zag ik Keb Mo' voor het eerst live; hij droeg een bruine vilthoed, gilet, akoestische gitaar en een droge coole glimlach. Trefwoorden: Charisma, sympathiek, iemand die in dezelfde straat speelt, maar dan aan de overkant, als b.v. Tom Waits, Leonard Cohen, Leon Redbone & Buddy Miller. Het was duidelijk: hier is een echte artiest bezig, origineel en aangrijpend. Het gemak waarmee hij de snaren bespeelde, zijn typische stemgeluid, deze man wist hoe hij zijn stoofpotje moest klaarmaken, Een deel Les Paul, een deel Robert Johnson, een scheutje Taj Mahal en een snuifje Nat King Cole. En na 25 jaar klinkt Keb Mo' nog even fris en fruitig als toen.

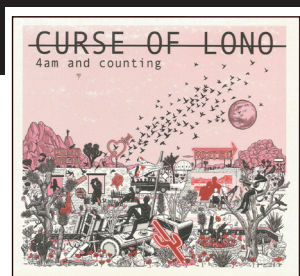
Na zijn geslaagde samenwerking met Taj Mahal op het met een Grammy bekroonde album "TajMo" (2017) is Keb' Mo' terug met zijn eerste soloalbum in vijf jaar. Samen met vriend en producer/gitarist Colin Linden schreef Keb' Mo' de nummers voor dit album.

Er wordt afgetrapt met "I remember you" een koele groove met vocale verbeeldingskracht en accuraat gitaarwerk. Met laid back funky guitar begint titelsong "Oklahoma" en zijn stem klinkt helder met een ruw randje.

Rosanne Cash laat haar fenomenale stem horen in het nummer "Put A Woman In Charge" en "Beautiful Music" is een intiem duet met zijn vrouw Robbie Brooks Moore. Het tragere "This is my home" is een goed geschreven ballad, prachtig gezongen en met goed gedoseerde fingerpicking gitaar en Jaci Velasquez levert ontroerende backing vocals. Dan volgt een ouderwetse, humoristische folk-achtige song met een milieu-activistisch tintje "Don't Throw it away" met verstrengelde gitaren, harmonica, banjo en een onmiskenbare, diepe backing vocal van Taj Mahal. "Ridin On a Train" is een swingende jukebox rocker met aanstekelijke melodie.

In "I should've" wordt klasse en style toegevoegd aan plattelandsmuziek, de harmonica wakkert het vuurtje verder aan. Country back-porch blues, Robert Johnson zou zelfs dit nummer gecoverd hebben en het doet me denken aan de Taj Mahal klassieker "Giant Step/De Ole Folks at Home." Deze nieuwe Keb Mo muziek heeft dezelfde authenticiteit. Gelukkig heeft Keb er niet voor gekozen om elektrische keyboards, synthesizers of andere technische blips te gebruiken; zo is deze plaat organisch en past perfect bij zijn natuurlijke stemgeluid. Het is Keb's 25e jaar in de muziekbiz en er zit nog lang geen sleet op!

Dr.Groove

CURSE OF LONO

«« **CLICK
'N CHECK**

4AM AND COUNTING (LIVE AT TOE RAG STUDIOS)

Het gaat de Britse band the Curse of Lono voor de wind. Hun mix van Americana, blues en moderne alternative rock verkoopt goed en volgend jaar staat de band op het prestigieuze SXSW festival in Austin, Texas, een festival bekend om het aangeven van nieuw talent. Het is dus niet gek dat nu de band nog heet is van hun laatste plaat en met een clientèle die eigenlijk altijd geld uitgeeft op recordstoreday, de band komt met een nieuw album. Dat album is 4 AM and Counting en moet flinke verwachtingen goed maken.

De band heeft gekozen voor een intiemere, "stripped down" set van nummers die al te horen waren op de eerste twee platen. Voor de nieuwe invloeden wordt gewerkt met nieuwe mensen, op een nieuwe locatie en met nieuwe apparatuur. En dus kunnen we kort zijn over de gehele inhoud. Die is namelijk steengoed. De nummers werken allemaal en de vernieuwde setting doet de nummers zeker geen kwaad. Wellicht dat er fans zijn die de originele uitgaves beter vinden, (en dat recht hebben ze) maar zelfs zij kunnen niet ontkennen dat The Curse of Lono een interessante versie van zichzelf laat zien. De vraag is echter, is die kant een heel album waard?

De insteek is simpel. Bevrijd jezelf van alle moderne apparatuur en studio technologie, en wat overblijft is de barebone-experience. De band die samen speelt en geniet van wat ze doen. Vertaal dat naar een album en het resultaat zou vergelijkbaar moeten zijn met een taperecorder bij een jamsessie leggen. Het was de insteek die we hoorden bij Bob Dylan and The Band en die van L.A. Woman van The Doors, een epische plaat en als zelfverklaarde fans van die groep, is het niet gek dat The Curse of Lono koos voor deze creatieve aanpak.

Toch mist er hier en daar nog iets aan de ervaring. Het album is gewoonweg zeer lastig te plaatsen. Het is niet te beluisteren als een live album maar ook niet als een traditioneel studio album, het is geen experimenteel werk, want alle nummers zijn al eens uitgebracht en zijn dus bekend. Ook is het geen échte jamsessie want het materiaal is al veelvuldig ingestudeerd en er zijn hoogstwaarschijnlijk meerdere takes overheen gegaan. Dan is er nog de mix. Die is zo piekfijn dat de spontaniteit van de plaat nog lastiger te beargmenten wordt. Al met al klinkt het album simpel gezegd té goed, iets té klinisch en krijgen we de magie die wordt beloofd net niet te horen.

Wellicht dat over een paar jaar the Curse of Lono deze stijl kan handelen en er een album mee kan opnemen van nieuw materiaal. Die plaat gaat het ongetwijfeld goed doen, net als alles wat de Britse band tot nu toe heeft uitgebracht. Ook deze plaat zal door mij en de vele fans worden grijsgedraaid, maar wie de plaat aanschaff voor het gevoel van een band op de toppen van hun kunnen en met de volledige creatieve en artistieke vrijheid zal er nog steeds beter aan doen om een kopie van L.A. Woman op te zetten, het valt nog steeds te bezien of 4 AM and Counting hetzelfde potentieel voor tijdloosheid heeft.

Ayrton van Noort

Curse of Lono nog LIVE te zien:
06 Juli – [Coninx Pop Festival](#), Elsloo, NL

African Roots Special No. 7: Bassekou Kouyate

Voor wie het nog niet wist: het West-Afrikaanse land Mali heeft een puike muziekcultuur. Afrikaanse tradities gaan samen met westerse opvattingen van popmuziek en in de talloze geluidsstudio's in hoofdstad Bamako worden geweldige platen opgenomen. Eeuwenlang worden grote evenementen in Mali omlijst met veel muziek. Het maakt niet uit of je moslim, christen of animist bent, rijk of arm, van welke stam afkomstig... iedereen mag samenkomen en het leven vieren.

Een echt gevestigde naam in de muziekscene van Mali is [Bassekou Kouyaté](#). 8 juni j.l. stond hij nog met zijn band op Het International Music Meeting Festival in Nijmegen.

"Zinderende band uit Mali die traditionele snaarinstrumenten laat klinken als vlamme elektrische gitaren. 'De beste afro-rock die er op dit moment te horen is" (NRC)

CLICK 'N CHECK

d-media
web professionals

<https://d-media.nl/>

Paardeweide 11A, 4824 EH Breda

African Roots Special No. 7: Bassekou Kouyate

Volgens velen is Bassekou Kouyaté de grootmeester op de ngoni, en zet festivals over de hele wereld op zijn kop met het piepkleine West-Afrikaanse snaarinstrument. De Malinese superster zorgde er eigenhandig voor dat zijn instrument over de hele wereld aan populariteit won, door het traditionele geluid van de ngoni elektrisch te versterken en te verwerken in opzwepende pop, blues en rocksongs. Ngoni Ba is de naam van Kouyaté's band en bestaat voornamelijk uit familieleden: zoons, broers en neven, met zijn echtgenote en fenomenale zangeres Amy Sacko als bezwerend en spiritueel hoogtepunt. Bassekou Kouyaté behoort na 6 albums al tot het illustere clubje van de allergrootste muzikanten die Mali gekend heeft.

Bassekou Kouyaté is een meesterlijke virtuoos op de ngoni, een West-Afrikaanse 4 of 5-snarige luit die meer dan 800 jaar geleden ontstond.

Kouyaté is geboren in een klein dorpje, Garana, in Mali langs de oever van de Niger. Hij groeide op in een traditionele muzikale omgeving: zijn moeder was een gevierd zangeres en z'n vader en broers ook exceptionele ngoni spelers. Hij verhuisde naar Bamako (de hoofdstad van Mali) toen hij 19 jaar was en ontmoette daar Toumani Diabate. Bassekou maakte einde jaren tachtig deel uit van een trio met deze virtueuze koraspeler en balafonspeler Kélétigui Diabaté. Samen brachten zij hun eerste platen "Songhai" en "Djelika" uit. Korte tijd later trouwt Bassekou met zangeres Amy Sacko en al snel worden zij veel gevraagd om te komen spelen op de traditionele zondagse trouwfeesten in de straten van Bamako. Hij ging ook al snel samenwerken aan met diverse nationale en internationale muzikanten.

info@walvisverbouwingen.com

WalVis

VERBOUWINGEN
onderhoud & renovatie

Baronielaan 238/A * 4837 BG Breda * tel:076 5659459 * fax:076 5658399

African Roots Special No. 7: Bassekou Kouyate

Hij begeleidde tal van gerenommeerde musici uit diverse genres op concerten, tournees en studio opnames: naast Toumani Diabaté vergezelde hij ook de Malinese superster Ali Farka Touré op diens laatste tournee in 2005 (het jaar waarin Kouyaté Ngoni Ba oprichtte). Maar hij trad ook op met Damon Albarn (Blur), John Paul Jones (Led Zeppelin), Bono, Paul McCartney, Carlos Santana, Taj Mahal, Dee Dee Bridgewater en Ry Cooder.

Eindelijk speelt Bassekou in 2007 zelf de hoofdrol op zijn debuutalbum Segu Blue. Voor het eerst in de platengeschiedenis staat dan de ngoni centraal. Bassekou's groep Ngoni Ba (wat 'de grote ngoni' betekent) is dan ook Mali's allereerste ngoni kwartet. De vier mannen, Bassekou Kouyate (ngoni), Andra Kouyate (bass ngoni), Barou Kouyate (ngoni) en Moussa Bah (ngoni), worden aangevuld door andere musici waaronder Bassekou's vrouw Ami Sacko (de gedoodverfde 'Tina Turner' van Mali) en de gastzangers Lobi Traoré (helaas veel te vroeg overleden), Kassemady Daibaté en Zoumana Tereta. Rond deze periode mag ik de band voor het eerst 'Live' meemaken tijdens onze reis naar Mali, op het "Festival au Desert", zo'n 70 km ten noorden van Timboektoe in de Sahara. Wat een bijzonder feest was dat! Het repertoire is voor een groot deel gewijd aan traditionele Bamana-muziek. Prachtige verhalende liederen over het grote Bambara Rijk van Ségou in een muziekstijl die opvallende gelijkenis vertoont met de westerse blues.

CLICK 'N CHECK

Maar daarnaast verweeft Bassekou ook hedendaagse jazz en rock-elementen in zijn muziek en heeft tegenwoordig zelfs een 'wah-wah' en andere effectpedalen tot zijn beschikking. Hierdoor mondt elk optreden uit in een daverend swingfeest. Het "Festival in the Desert" evenals het "Festival de Segou" zijn helaas ter ziele gegaan door alle ellendige extremistische acties in noord-Mali. De Malinese president werd afgezet en een onzekere situatie volgde voor Mali, wat te kampen had met islamitische krijgers die het noorden bezetten, de sharia invoerden en alle muziek verboden. Hierdoor zijn vele Malinese muzikanten naar het buitenland gevlucht uit angst voor v. het afhakken van een hand (of erger) door deze extremisten.

African Roots Special No. 7: Bassekou Kouyate

In 2010 speelde Kouyaté nog in Rotterdam op het North Sea Jazz Festival in de supergroep AfroCubism, met o.a. Toumani Diabaté en Eliades Ochoa. De cd van de groep, met een muzikale fusie van Malinese en Cubaanse muziek, krijgt lyrische recensies, en de groep toert wereldwijd, en staat op alle grote festivals en concertpodia, van Festival Mundial tot de Royal Albert Hall.

Op het nieuwste album 'Miri' ('droom' in het Bambara), horen we een meer akoestische aanpak ten opzichte van vorige albums die een meer elektrisch geluid hadden. Hij werkt er op samen met verschillende gastmuzikanten, onder wie Habib Koité, Majid Bekkas en ook Michael League van Snarky Puppy. Het is een ode aan liefde, familie en vriendschap. Miri is verder ook een persoonlijk album, dat gaat over zijn moeder die dertien kinderen ter wereld bracht waarvan er vijf overleden, andere liedjes gaan over vriendschap, jaloezie, rijkdom en eigenlijk alles waar het in het leven om draait. Het instrumentale titelnummer kabbelt voort als een rivier: ritmisch, rustig maar ook stuwend en niet aflatend. Het verwijst dan ook naar Kouyaté die in zijn geboortedorp aan de Niger zit, ver weg van de drukte van de stad.

Bassekou Kouyate
photo by Dr. Groove

Bassekou Kouyaté bouwt gestaag voort aan zijn nu al indrukwekkende carrière, en verwerft een steeds grotere internationale reputatie. Zijn muziek wordt gekenmerkt door een fraai melodisch vlechtwerk van de vier ngoni's, ondersteund door opzweepende percussie en de prachtige stem van een van Mali's beste zangeressen, Bassekou's echtgenote Ami Sacko. Een supergroep en de live optredens zijn immer spetterend, mysterieus, hypnotiserend, maar meestal ook gewoon fijn rockend. Zeker als Kouyate het wahwah-pedaal inpluigt en de overdrive op de gitaarversterker opengooit.

Dr. Groove

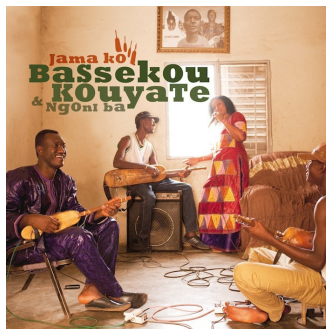
African Roots Special No. 7: Bassekou Kouyate

Discografie:

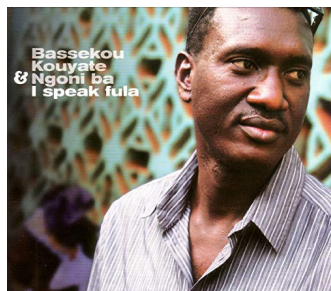
Segou Blue (2007)

Jama Ko (2014)

I Speak Fula (2009)

Ba Power (2015)

Ngoni Fola (2010)

Miri (2018)

African Roots Special No. 7: Bassekou Kouyate

<https://www.youtube.com/watch?v=XWgqngywYt4>

Bassekou Kouyate & Ngoni Ba - Siran Fen (Live on KEXP)

<https://www.youtube.com/watch?v=KA0ErTCqUPo>

Bassekou Kouyate & Ngoni Ba -- Segu Blue (Poyi)

<https://www.youtube.com/watch?v=XnVo-881Q8k>

Bassekou Kouyaté + Seckou Keita - Al Ajahleh (feat. The Orchestra of Syrian Musicians)

<https://www.youtube.com/watch?v=19xfvgcXg2o>

Bassekou Kouyate & Ngoni Ba - Ladon @ Royal Albert Hall

GREENTERMINAL

taking it to a safe and green level

Kantoor automatisering zoals het hoort

... Milieubewust en kostenbesparend!

Don't get the blues, get green!

- green it professionals
- kostenbesparend
- 12 jaar ervaring
- betrouwbaar

www.greenterminal.nl

THE ALLMAN BROTHERS BAND – 50 YEARS AGO

Het jaar 1969 vormt een mijlpaal in de historie van de popmuziek en niet alleen vanwege het legendarische Woodstock-festival. Immers op 26 maart 1969 werd in Macon Georgia de Allman Brothers Band (verder ABB) gevormd die uit zou groeien tot een van de allergrootse bluesbands.

De eerste bezetting bestond uit Duane Allman lead- en slidegitaar, Gregg Allman vocals en orgel, Dicky Betts lead-gitaar, Berry Oakley bas, Butch Trucks en Jay Johnny Johanson (alias Jaimoe) drums en percussion (namen van bandleiden: eerste maal volledig, daarna alleen voornaam). Het eerste [titelloze studio-album](#) (1969) bevat super blues/-rock in een unieke formatie met twee harmoniërende / duellerende gitaristen, een melodische bassist en twee swingende drummers. Gregg was de componist van op-twee-na alle nummers en toen nog de enige leadzanger. Zijn "[Whipping Post](#)" met de magistrale intro-riff geldt als een gitaar-klassieker.

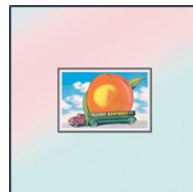
Het tweede studio-album "[Idlewild South](#)" uit 1970 laat ook country-invloeden horen, in het bijzonder in de composities van tweede gitarist Dicky. Diens instrumentale "In memory of Elizabeth Reed" is een waar juweel en werd ook een gitaar-klassieker. Gregg's "[Midnight rider](#)" is een prachtige song die ook door vele anderen is vertolkt. Ondanks het hoge muzikale niveau, deden de eerste twee studio-albums weinig qua verkoop. Al helemaal niet in Europa want wij waren in de ban van Engelse bands als Cream, Led Zeppelin, Deep Purple etc.

De doorbraak kwam met het live-album "[Live at Fillmore East](#)" in 1971. Daarop staan ABB-karakteristieke bewerkingen van bluesoriginals als "[Statesboro blues](#)", "Stormy Monday" en "[You don't love me](#)". Verder nummers van de eerdere studio-albums met majestueuze gitaarsolo's in "Dreams", "[In memory off Elizabeth Reed](#)" en "Whipping Post". Dit dubbel-album wordt algemeen beschouwd als een van de beste live-albums uit de historie van de popmuziek.

Maar alras daarna sloeg het noodlot toe. In oktober 1971 kwam oprichter en leider van de band Duane om het leven bij een motorongeluk. Duane was van uitzonderlijk niveau en is nog immer een bron van inspiratie voor -met name slide- gitaristen. Naast de ABB verrichte hij studiowerk voor [coryfeeën](#) uit de soulmuziek, zijn intro op Wilson Picketts vertolking van het Beatles-nummer "[Hey Jude](#)" is een van de allermooiste gitaarlicks. Het meest bekend werden echter de gitaarduetten met Eric Clapton binnen diens band "Derek & The Dominos", Duane bedacht en speelde het beroemde intro-riff van "[Layla](#)" en ook die zwoele slide naar het einde.

Na de dood van de leider vonden de overige leden toch de inspiratie om door te gaan en de lopende opnames voor het volgende album (deels studio, deels live) "[Eat a peach](#)" in 1972 af te ronden. Wederom slaagden Gregg en Dicky er met "[Melissa](#)" respectievelijk "[Blue sky](#)" in memorabele songs af te leveren. "[Little Martha](#)" is een duet op akoestische gitaren dat later door veel fingerpickers is geadopteerd. Het live-deel bevat restanten van de Fillmore-East concerten.

De band besloot het wegvallen van Duane niet op te vullen door een andere gitarist, in plaats daarvan kwam pianist Chuck Leavell en die bleek een geweldige aanwinst. Het noodlot bleef de band echter achtervolgen. Een jaar later kwam bassist Berry om het leven eveneens bij een motorongeluk. Zijn vervanger werd Lamar Williams die wel een heel ander type was d.w.z. een echte Motown-bassist.

Het grote commerciële succes kwam in 1973 met het studio-album "[Brothers & Sisters](#)". Dit werd een nummer 1 million-seller en het door Dicky gecomponeerde en gezongen "[Ramblin man](#)" werd een heuse hit in de USA. Diens instrumentale "[Jessica](#)" werd ook een gitaar-klassieker. Aldoe werd de ABB in de jaren zeventig de belangrijkste representant van de zg. southern rock, met verder bands als Lynyrd Skynyrd, Marshall Tucker Band e.a.

Het daaropvolgende jaar gaven de ABB hun eenmalige concert in Nederland. Op 18 juli 1974 tijdens het Summerconcert festival op het gemeentelijk Sportpark (in de volksmond de drafbaan) in Hilversum met verder Mahavishnu Orchestra, Doobie Brothers e.a. Als ABB-addict was ik daar natuurlijk bij en dat vergeet ik nooit meer. (zie ook [Track van maart 2017](#) www.srb.nl/track pag. 9 e.v.)

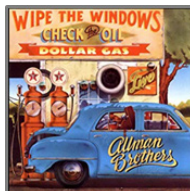
THE ALLMAN BROTHERS BAND – 50 YEARS AGO

Na de glorieftijd met “Brothers & Sisters” zette het verval snel in. Dit had zeker te maken met het feit dat Gregg een solocarrière begon naast de ABB. Zijn debuut solo-album “Laidback” kreeg goede kritieken en leidde tot een grootse tournee waarvan later een live-album verscheen. De andere bandleden vonden dat het afbreuk deed aan de band, opnames vertraagde en tournees doorkruiste. Dicky reageerde met een eigen soloalbum “[Highway call](#)” en zodoende ontstonden ware competitie tussen de twee tegenpolen in de band.

Een andere factor die de ABB geen goed deed, was Gregg's relatie met Hollywood-diva Cher waardoor hij meer in California verbleef dan in thuisstaat Georgia. In een sfeer van wantrouwen en ergernis begonnen ze aan de opnames voor een nieuw studio-album. De chemie tussen de bandleden bleek echter helemaal over en door allerlei complicaties liep het opnameproces uit tot een half jaar. Tenslotte leverde dit in 1975 “*Win, Lose or draw*” op, zondermeer het slechtste ABB studio-album ooit.

In 1976 verscheen het live-album “*Wipe the windows ... Check the oil ... dollar gas*” met overwegend nummers van de vroegere studio-albums en -veelzeggend slechts een van het laatste. De concertopnames maken ook duidelijk, dat Dicky, persoonlijk en muzikaal, te dominant was geworden binnen de ABB. Zijn gitaarsolo's met oneindig herhalen van single-notes binnen dezelfde toonladders begonnen te vervelen. Gregg merkte hier later smalend over op: “country-gitarist”.

De tournee in 1975-1976 was een demonstratie van decadentie. Een [ABB-vliegtuig](#), ieder een eigen limousine, een gigantische berg apparatuur, een waar leger aan roadies etc. Plus natuurlijk massa's drugs, alcohol en “pussies”. Ondanks mega-inkomsten uit platen en concerten ging de ABB-company bijna failliet aan de volkomen op-hol-geslagen uitgaven. Precies zoals bij Fleetwood Mac na “Rumours”, de Eagles na “Hotel California” etc. pieken van supergroepen.

De bom barstte toen Gregg door de andere bandleden aangekeken werd op de veroordeling van een van de roadies wegens drugsdealen. In 1976 besloot hij de ABB te ontbinden omdat er volgens hem “no more brotherhood” was, waarna hij zich verder richtte op zijn solocarrière. Dicky begon een eigen band genaamd [Great Southern](#). Chuck een band genaamd [Sealevel](#) met daarin ook Lamar en Jaimo. Butch bleef gefrustreerd alleen achter.

Maar het bloed kruipt waar het niet gaan kan. Na allerlei rampspoed met tenslotte de scheiding van Cher keerde Gregg terug naar zijn roots in Daytona Beach Florida. Onverwachts kwam daar Dickey opdagen met: “come down here to talk you about reforming the band”. In 1978 besloot het viertal Gregg, Dicky, Butch en Jaimo weer met elkaar in zee te gaan. Chuck en Lamar keerden echter niet terug van Sealevel. Laatstgenoemde overleed enkele jaren later aan longkanker, naar verluidt a.g.v. van blootstelling aan Agent Orange tijdens de Vietnam oorlog. In hun plaats werden gitarist Dan Toler en bassist David Goldflies aangetrokken.

Het eerste studio-album van de herrezen ABB was “*Enlightened rogues*” in 1979. Hiermee revancheerden ze zich voor de miskleun eerder, maar bereikten ze zelden het niveau van de vroegere albums. Vlak daarna ging het label Capricorn, uit de thuisbasis Macon Georgia, over de kop en sloten ze een contract af bij Arista. Hiervoor voltooiden ze de studio-albums “*Reach for the sky*” in 1980 en “*Brothers of the road*” in 1981. Beide zijn uiterst matig, qua composities van Gregg en Dicky en in de uitvoering, met als voornaamste oorzaak het rommelige basspel van David.

In de persoonlijke sfeer ging het ook weer bergafwaarts. Gregg verviel in chronisch alcoholisme hetgeen ten koste ging van zijn prestatie voor en invloed op de band. Dicky gedroeg zich als een dictator met als dieptepunt het ontslag van Jaimo om die te vervangen door Frankie Toler (Dan's broer). Kortom de onderlinge spanningen liepen weer zeer hoog op. Begin 1982 viel de band wederom uit elkaar, nu leek het voorgoed, mede omdat in die jaren de animo voor blues afnam. Gregg ging verder met zijn eigen band, waarin ook de Toler-broers, en nam daarmee in de jaren 80 twee goede albums op “*I'm no angel*” en “*Just before the bullets fly*”. Dicky keerde terug naar zijn Great Southern en de rest zwermde uit over diverse bands.

THE ALLMAN BROTHERS BAND – 50 YEARS AGO

Tegen het eind van de jaren 80 kwam er weer volop media-aandacht voor classic-rock waaronder de ABB. Dicky zag daarin aanleiding om weer contact op te nemen met Gregg en af te spreken in de studio van Butch. Opnieuw herrees de ABB uit zijn as en daarbij werd Jaimo weer in ere hersteld. Dicky bracht vanuit Great Southern als tweede gitarist Warren Haynes mee en als tweede keyboardspeler Johnny Neel. Via een auditie werd Allen Woody als de nieuwe bassist verkozen.

In de loop van 1989 deden de ABB een hele reeks reünie-concerten, pas in 1990 gingen ze aan de slag met het studio-album [“Seven turns”](#). Hiermee kwam de geest en het muzikale elan van begin jaren 70 weer helemaal terug. Het titelnummer van Dicky, met harmonie-zang allà de Eagles, was zeker het meest aansprekend en werd ook een hit. Bij mij persoonlijk was [“Gambler’s roll”](#) favoriet, ongetwijfeld een van de mooiste slowblues-songs ooit door de ABB gemaakt, met een solo waarmee Warren Haynes bewees dat met hem een briljant gitarist was binnengehaald.

De opvolger [“Shades of two worlds”](#) in 1990 was ook erg goed maar minder succesvol. De vertolking van Robert Johnson’s [“Come on in my kitchen”](#) paste hier perfect. Johnny had de band inmiddels verlaten omdat hij door zijn bijna-blindheid niet opgewassen bleek tegen het leven “on the road”. Tijdens de opnames werd percussionist Marc Quinoñes ingeschakeld en die beviel zo goed dat hij als vast lid van de ABB werd ingelijfd.

De ABB bleef een live-band bij uitstek getuige ook de DVD [“Live at Great Woods”](#) uit 1991 met de band in topvorm en diverse interviews. In de jaren 90 haakten ze ook aan op de unplugged-rage met de live-albums [“An evening with the ABB”](#) nr. 1. en later ook nr. 2. De akoestische versie op laatstgenoemde van de ABB-klassieker [“In memory of Elizabeth Reed”](#) is echt schitterend.

In 1995 verscheen weer een nieuw studio-album [“Where it all begins”](#). Dicky leverde zoals gewoonlijk een pakkend nummer met [“Back where it all begins”](#) en Warren een bescheiden hit met [“Soulshine”](#). Al met al brachten de jaren 90 voor de ABB successen die vergelijkbaar waren met de glorieertijd. Niet voor niets werd de band in 1995 opgenomen in “The Rock and Roll Hall of Fame”.

Ergens begin jaren 90 lokte Butch Trucks Gregg mee naar een club in New Orleans voor een optreden van ene “Derek Trucks”. Alras werd duidelijk dat het ging om de neef van de ABB-drummer. Derek was toen nog geen tien jaar oud en met zijn slide-spel [“blies hij het dak eraf”](#). Gregg deed in 1997 al een beroep op hem voor zijn wederom goede solo-album [“Searching for simplicity”](#).

In 1997 vertrokken Warren en Allen om een eigen band te vormen genaamd [Gov’t Mule](#). Via een auditie werd Oteil Burbridge als nieuwe bassist gekozen. Technisch gezien superieur aan al zijn voorgangers, van het kaliber Stanly Clarke, Marcus Miller, Victor Wooten e.a. maar persoonlijk vond ik Allen echter meer passen bij de band.

Jack Pearson, die Gregg al assisteerde op zijn solo-albums, werd de nieuwe tweede gitarist. Maar in 1999 verliet hij de band alweer omdat hij door problemen met zijn gehoor het ontembare volume van Dicky niet langer aankon. Daardoor kwam de weg vrij om de supergetalenteerde neef van Butch bij de ABB in te lijven. Ondanks dat Derek veel jonger was dan de rest, gaf hij de band een nieuwe impuls en wekte zijn slide-spel herinneringen op aan wijlen Duane.

In het millenniumjaar 2000 begon een nieuwe ABB-episode omdat een van de originele en bepalende figuren namelijk Dicky uit de band werd gezet. Achtergrond was de al lang gaande moeizame interactie met alle andere bandleden en zijn excessieve alcoholgebruik tijdens live-optredens (geciteerd “his behaviour and playing became erratic”). Met zijn afscheid viel helaas ook de componist van potentiële hits en gitaar-instrumentals weg.

Voor de lopende tournee werd gitarist Jimmy Herring als tijdelijke vervanger ingezet. In 2000 vond nog een andere tragische gebeurtenis plaats. Voormalig bassist Allen werd dood aangetroffen in zijn hotelkamer. Diens mede-oprichter van Gov’t Mule, Warren Haynes werd hierdoor diep geraakt, waarop Gregg hem overhaalde terug te keren naar de ABB. Derek en Warren zouden zich ontpoppen als een gouden koppel.

THE ALLMAN BROTHERS BAND – 50 YEARS AGO

In 2003 werd, naar achteraf zou blijken, het laatste ABB studio-album *“Hittin’ the note”* opgenomen. Het bevat twee juwelen [“Desdemona”](#) en [“High cost of low living”](#) met Gregg in bloedvorm en waarin Warren en Derek fantastische gitaarsolo’s ten gehore brengen. In 2004 verscheen een DVD *“Live at the Beacon Theatre”* met de beste songs uit de hele historie en van het recente studio-album plus een prachtige versie van Sam Cook’s [“A change is gonna come”](#). In de persoonlijke sfeer was alles nu veel beter in balans en, zoals een songtitel van het allereerste album, *“Trouble no more”*.

In 2009 wordt het 40-jarige jubileum groots gevierd met concerten in het inmiddels tot thuisbasis omgedoopte Beacon Theater in New York. Daarvan is ook een DVD verschenen met als titel [“ABB 40”](#), met daarop alle de nummers van de eerste twee studio-albums in de oorspronkelijke volgorde. Van een reeks concerten in 2011 in hetzelfde theater werd nog een CD uitgebracht [“One way out”](#), met daarop vooral nummers van het laatste studio-album, maar in een langere versie dan op de DVD 7 jaar daarvoor. Dit zou het laatste officiële live-album van de ABB blijken.

Gregg tobde al lang met ernstige leverkwalen, cirrose, hepatitis-C en uiteindelijk ook leverkanker. Inderdaad is hier van toepassing *“High cost of low living”*, immers voor verslaving aan heroïne, cocaïne en nog meer alcohol verbleef hij meer dan 10 keer in een afkick-kliniek. In 2010 was zijn toestand zo verslechterd dat hij een levertransplantatie moest ondergaan waarna een lange herstelperiode volgde. Eric Clapton had de ABB al eerder uitgenodigd voor het [Crossroads guitar-festival](#), pas in 2013 konden ze daar ook aan deelnemen.

Ondanks zijn lichamelijke sores begon Gregg in 2011 met de opnames van een nieuw solo-album *“Low Country blues”*. De vertolkingen van country-blues songs als Sleepy John Estes’ *“Floating Bridge”* en Skip James’ *“Devil got my woman”* klinken zeer authentiek, reden waarom het album een Grammy Nomination kreeg. In 2012 kreeg de ABB een *“Lifetime Achievement Grammy”* (prijs voor het volledige oeuvre).

In 2014 vertrok gitarist Warren opnieuw om zich helemaal te wijden aan een solo-carrière, eerst met een jazz-rock-formatie en het album *“Man in motion”*, daarna met de bluegrass-formatie Railroad Earth en het prachtige album *“Ashes & Dust”*. Gelijktijdig vertrok ook medegitarist Derek om samen met zijn echtgenote de [Tedeschi-Trucks-band](#) te vormen. Gregg zag zich voor de onmogelijke opgave om gelijkwaardige vervangers te vinden, na het laatste concert in oktober 2014 in het Beacon Theater was de ABB dus feitelijk al opgehouden te bestaan. Daardoor vond hij wel de tijd en de rust voor zijn biografie *“My cross to bear”*.

In januari 2017 pleegt drummer Butch Trucks op 69 jarige leeftijd zelfmoord. Hij was de enige, naast de bandleider, die vanaf het begin en in elke episode trouw bleef aan de ABB. Gregg was zich er toen al van bewust dat zijn einde naderde, niettemin slaagde hij erin zijn laatste solo-album [“Southern blood”](#) af te ronden. Op 27 mei 2017 kwam hij op 69 jarige leeftijd te overlijden, daarmee kwam er definitief een einde aan de ABB. Hij werd begraven op [Rose Hill Cemetery](#) in Macon Georgia zoals, bijna een halve eeuw eerder, zijn [broer Duane en bassist Berry](#).

Van de originele bandleden zijn thans alleen Jaimo en Dicky nog in leven. Dicky heeft september 2018 een CVA gehad die hij wonderwel te boven kwam, hij speelt zelfs weer *“Ramblin man”*. Op 26 maart 2019 werd [“In memory of the ABB - 50 years ago”](#) groots gevierd met alle associates verzameld in [the Big House \(ABB-museum\)](#) in Macon Georgia. De zonen Devon Allman, Duane Betts en Berry Oakley Jr. zetten de *“Southern blood”* traditie gelukkig voort onder de naam [“Allman-Betts Band”](#).

Bronnen:

Website:

Wikipedia:

Biografie:

Info's:

Interviews:

www.AllmanBrothersBand.com.

Allman Brothers Band en van (ex-)bandleden afzonderlijk.

A cross to bear – Gregg Allman.

alle hoezen van CD's en DVD's.

met (ex-)bandleden op DVD's en op YouTube.

Bernardo

The James Harman "Liquor Parking" digital download is ready folks! For those of you wanting to hear the new album grab the digital copy now! This incredible album is full from start to finish with original songs written by James. Recorded at Bigtone Records, mixed and mastered by yours truly. Robert Welsh, Kedar Roy, Greg Roberts, Malachi Johnson, Troy Sandow, Tempo and yours truly on guitar. This was one of the funniest records I have ever played on and recorded. If you love the Bigtone recordings then you must get this album! <https://bigtonerecords.dpdcart.com/product/181560>

Rickie Lee Jones – Kicks (7 juni)

Rickie Lee is that rare musician who has transcended the singer/songwriter mantle by incorporating different radio genres from the get-go and she continues that tradition on her forthcoming album with her newest collection of songs from the great American songbook. The album spans two decades (50s-70s) of pop, rock and jazz, presenting her unique and sophisticated interpretations of these songs. "It is all part of what I heard growing up," says JONES.

Sister Rosetta Tharpe - Shout Sister Shout (7 juni)

Brand new 2CD collection including previously unreleased group and solo recordings from 1957 to 1971 from Rock and Roll Hall Of Famer, Sister Rosetta Tharpe. Rolling Stone wrote: "Long before the term 'soul' came into fashion, Sister Rosetta Tharpe possessed it in abundance. She influenced Elvis Presley, she influenced Johnny Cash, she influenced Little Richard." https://www.youtube.com/watch?time_continue=1&v=JeaBNAXfhfQ

Santana – Africa Speaks (7 juni)

The new energy-infused, full-length album features the soulful vocals of Afro-Latin singer Buika and was produced by legendary producer Rick Rubin. Santana and his eight-piece band, convened at Rubin's Shangri La Studios in Malibu, and in a joyous and stimulating 10-day period they recorded an astonishing number of tracks, many of them in one take. Inspired by the melodies, sounds and rhythms of Africa, Santana has created a truly memorable and powerful experience that also promises to be one of his most groundbreaking albums yet.

Putumayo – World Peace (14 juni)

A celebration of the efforts by artists and statesmen seeking a more peaceful world. Music has long been a vehicle for inspiring people to seek peaceful ways to bridge political and cultural divides. Artists featured on this album include Keb' Mo', India Arie, Jackson Browne, Nina Simone and many more. We greatly appreciate these musicians' commitment to achieving peace, justice and freedom. 2% of proceeds from this album will be donated to the National Peace Corps Association.

Chris Robinson Brotherhood - Servants Of The Sun (14 juni)

Bottling the CRB's pure essence into 10 new songs, it bursts into the clear blue air with the funky upper atmosphere bubbling of vintage keyboards, sky-climbing guitar lines, driving rhythm and the voice of one of rock music's great singers. A gateway swings wide open to a universe that the Chris Robinson Brotherhood has been tirelessly constructing for eight years through extraordinary musicianship, epic touring and a roving, seemingly bottomless wizard's chest of sonic delights.

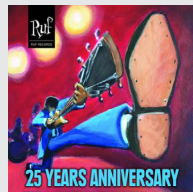

CD/LP NIEUWTJES

[RUF 25 Years Anniversary / Various](#) (14 juni)

Toen Thomas Ruf in 1994 het label oprichtte was het de bedoeling om Luther Allison de gelegenheid te geven enkele van de beste albums uit zijn carrière uit te brengen. Tragisch genoeg verloor Luther de strijd tegen kanker in 1997, maar Ruf Records ging door en concentreerde zich op enkele van de belangrijkste bluesrock artiesten, top-artiesten zoals Walter Trout, Royal Southern Brotherhood, Joanne Shaw Taylor, Mike Zito, Jeff Healey, Savoy Brown, Dana Fuchs, Bernard Allison, e.v.a. Thomas Ruf stelde een compilatie CD en DVD samen met 26 tijdloze songs van artiesten uit deze familie.

[Chip Taylor – Whiskey Salesman](#) (19 juni)

There's just so much to say about Chip's songwriting that you'd almost forget that he is still putting out great albums that get a great reception at media and fans. And here's another one. 'Whiskey Salesman', Chip's latest in a remarkable string of recent albums, is at once both personal and universal. It is an album filled with timeless, intimate love songs – poignant, meditative odes to life. And drinking (in moderation) songs. Taylor has also created videos for each song, filmed at his own apartment and local bar.

[Billy Branch & The Sons Of Blues - Roots And Branches-The Songs Of Little Walter](#)

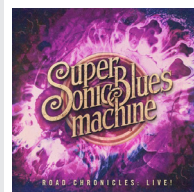
(5 juli)

With his inventive, deeply rooted playing and gritty, soulful vocals, Branch carries on the Chicago blues tradition that he learned first-hand from icons including Big Walter Horton, James Cotton, Junior Wells, Carey Bell, Willie Dixon and many others. With his instantly recognizable sound and his band, The Sons Of Blues, Branch has traveled the world, creating his signature brand of Chicago blues for over four decades.

[Supersonic Blues Machine – Road Chronicles: Live!](#) (12 juli)

The show was the final one of a 10 date tour that started at the O2 Shepherd's Bush Empire, London and took them through Switzerland, Poland, The Netherlands, Belgium, Germany, Spain and finally bassist Fabrizio Grossi's native Italy. The legendary **Billy F Gibbons** joined the band throughout the tour, putting in the stunning performances that you would expect from such an icon and it was the first tour to feature fast-rising UK blues-rocker Kris Barras on lead vocals and guitar.

[Davina & The Vagabonds - Sugar Drops](#) (19 juli)

The Minneapolis-based artist holed up in Nashville's Compass Sound Studio with producer Garry West, along with her trumpeter, string arranger and husband, Zack Lozier, and a rotating cast of powerhouse players including Todd Phillips on bass, Doug Lancio on guitar and Reese Wynans on Hammond B3. The album is a distillation of bluesy bar-room baritone and bravado, graveyard jazz grooves, and noir-ish confessional lyricism backed by boisterous piano, guitar, and strings. Eclectic, engaging and instilled with a deep respect and knowledge for the Great American Songbook,

[Nick Moss Band- Lucky Guy!](#) (9 aug)

produced by Kid Andersen and Moss, recorded at Andersen's Greaseland Studio in San Jose, California, it's a foot-stomping showcase featuring the classic Chicago blues sound the band is known for. But, as Moss himself notes, there are also "a few other flavors," including Louisiana swamp pop, West Coast blues, New Orleans funk, and even some proto-rock and roll. The band delivers each one with uncompromising skill and authority. It's a joyous, sonic blast of pure blues power.

CD/LP NIEUWTJES

[Rodney Crowell - Texas](#) (15 aug.)

Crowell brengt met album "Texas" eerbetoon aan zijn thuis-staat, met gastoptredens van een aantal Texanen zoals Willie Nelson, Lyle Lovett, Lee Ann Womack, Ronnie Dunn, Steve Earle, Billy Gibbons en Randy Rogers. Daarnaast staan er gastoptredens op van non-Texanen Vince Gill en Ringo Starr. Op 10 augustus wordt Crowell bevestigd is als lid van The Texas Country Music Hall of Fame in Carthage, Texas.

RODNEY CROWELL

TEXAS

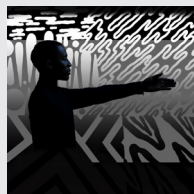
[Bobby Rush - Sitting on Top of the Blues](#) (16 aug.)

There's something for everyone on this album, from the boisterous R&B-laced opener "Hey Hey Bobby Rush" through the cooking "Good Stuff," the sexy "Slow Motion," and a stripped-down "Recipe For Love" that features Bobby and his co-producer Vasti Jackson supplying all the accompaniment necessary with their interlocking guitars. Rush wails on pungent harmonica throughout the set, his vocals as sly and sensuous as Ever, while elastic grooves simmer and surge behind him.

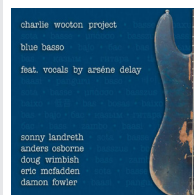
[Raphael Saadiq - Jimmy Lee](#) (23 aug.)

Het nieuwe album van de Grammy Award-winnaar, zanger, songwriter en producer is een buitengewoon persoonlijk werk, geïnspireerd op het door verslaving getekende leven van zijn broer. Saadiq neemt de luisteraar mee in de dagelijkse strijd die zijn broer leverde tegen drank en drugs. De kick, het gevaar, de verslaving, de gevangenis: alles komt samen in 'narcotic funk', 'steely gospel affirmations' en 'quaking protest soul'. Jimmy Lee is een indrukwekkende kijk op de hedendaagse maatschappij, in al haar uitbundige én vernietigende kracht.

[Charlie Wooton Project - Blue Basso](#) (23 aug.)

In a land overgrown with guitar players Charlie Wooton stands out as a Bass player who has led his own band prior to his years with the globe-trotting supergroup Royal Southern Brotherhood that featured Devon Allman and Cyril Neville. Featuring performances by Sonny Landreth, Anders Osborne, Damon Fowler, Eric McFadden, Living Color's Doug Wimbish, and vocalist Arsène DeLay, BLUE BASSO establishes the New Orleans bassist as a master of his craft. Fans already recognize Wooton as a world class instrumentalist, but BLUE BASSO shows that Wooton has much more to offer.

[L&M Rhythm Kings - The Lower Level](#) (1 sept.)

The band offers its own spin on blues, R&B, and roots music while at the same time honoring those traditional forms. The players share a tight, instinctive, and spontaneous interplay that comes only from decades of playing together. While this is the band's first album of recorded music, the band has worked live shows for nearly ten years. Having played together for so long, these guys know each other's styles inside out and it shows in the tightly focused performances and arrangements of these songs.

[King of the World - Connected](#) (1 sept.)

In de nieuwe bezetting trok de band zich terug in een boerderij in het oosten van het land om nummers te schrijven voor de vijfde CD. De invloeden van het nieuwe bandlid zijn duidelijk te horen op deze bevroren plaat. In de KotW traditie weer veel meerstemmige zang en invloeden uit de blues, rock en New Orleans. Een heel pure productie die een zeer volwassen en gretige band laat horen. Voor de opnames werd gebruik gemaakt van de Woodstock Studio en de grote collectie vintage apparatuur daar aanwezig.

July 19 20 21

1985 — 2019

time schedule

DOORS: 11.30

22.00 - 23.30	Kenny Wayne Shepherd	[USA]
20.00 - 21.30	Black Box Revelation	[BE]
18.00 - 19.30	The Allman Betts Band	[USA]
16.15 - 17.30	Matt Schofield	[USA]
14.45 - 15.45	Malford Milligan & The Southern Aces	[USA-NL]
13.15 - 14.15	Tim Easton	[USA]
12.00 - 12.45	Kyla Brox	[UK]

DOORS: 11.30

22.00 - 23.30	Beth Hart	[USA]
20.00 - 21:30	Paul Carrack	[UK]
18.00 - 19.30	Chris Robinson Brotherhood	[USA]
16.15 - 17.30	Honey Island Swamp Band	[USA]
14.45 - 15.45	50 Years Neil Young	[BE]
13.15 - 14.15	Anthony Gomes	[USA]
12.00 - 12.45	Travellin' Blue Kings	[BE-NL]

DOORS: 18.30

23.15 - 01.00	The Woodstock '69 Revue	[BE]
21.45 - 22.45	Tiny Legs Tim	[BE]
20.15 - 21.15	Piet Van den Heuvel & Band	[BE]
19.00 - 19.45	Black Cat Biscuit	[BE]

[Artists and times are subject to change without notice. The event is rain or shine; no refunds.]

info & tickets www.bluesfestival.be

Deusterstraat 78. Peer. Belgium.

Dr.Groove's Blues 'n Roots Kalender juli 2019

04 juli	Keb Mo',	Tivoli/Vredenburg.	Utrecht NL
5-6 juli	Hookrock. <i>Extra Napkins, Vanja Sky, Zac Harmon ft Texas Slim, Kokomo Kings, One Time Blues Band, Travellin' Blue Kings, The Rockolites, Lil' Red & The Rooster, Malford Milligan & The Southern Aces, The Revolutionaires, Sugar Ray & The Bluetones feat. Little Charlie Baty & Duke Robillard.</i>	O.C. Rooijerheide,	Diepenbeek B
06 juli	Farstreet,	Hippie festival.	Gorinchem NL
07 juli	Mama Jean,	Bel Air. Live onder de Luifel,	Breda NL
07 juli	Angelique Kidjo,	Lantaren/Venster.	Rotterdam NL
07 juli	Lazy Sonnie Afternoon Festival. <i>Rootbag, Captain Gumbo, MacTaple, Old Grey & Restless, Wild Romance</i>	La Sonnerie,	Son & Breugel NL
12-13-14 juli	Bospop. <i>Wille & The Bandits, Matt Simons, My Baby, James Morrison, The Charlatsans, Richard Ashcroft, Kodaline, Snow Patrol, Cordovas, The Lachey Doley Group, Living Colour, The Doors Alive, The Cat Empire, Jimmy Barnes, Kovacs, Daryl Hall & John Oates, Flogging Molly, Danny Vera, Skunk Anansie, John Butler Trio, John Fogerty, Jessica Wilde, Marc Broussard, Level 42, The White Buffalo, Foreigner, Rival Sons, Joe Jackson, Rowen Hèze, The Specials, The Chris Robinson Brotherhood, Nile Rodgers & Chic, Al McKay's Earth Wind & Fire Experience, Sting</i>	Festivalterrein,	Weert NL
14 juli	Sweet Mary Jane,	Café 't Warm Onthaal.	Den Bosch NL
16 juli	Wild Romance,	Palm Parkies. Valkenberg Park,	Breda NL
19-20-21 juli	Blues Peer. <i>The Woodstock '69 Revue, Tiny Legs Tim Revue, Black Cat Biscuit, Piet Van den Heuvel & Band, Travellin' Blue Kings, Anthony Gomes, Beth Hart, Paul Carrack, Chris Robinson Brotherhood, 50 Years Neil Young, Honey Island Swamp Band, Kyla Brox Band, The Allman-Betts Band, Malford Milligan & The Southern Aces, Tim Easton, Matt Schofield, Black Box Revelation, Kenny Wayne Shepherd</i>	Festivalterrein	Peer, B
21 juli	King Arthur & The Bel Airs,	Bel Air. Live onder de Luifel,	Breda NL
21 juli	Bluesplein. <i>Ray Stapien, Veldman Brothers, Allman Brothers Tribe, Ragtime Rumours, Big Pete</i>	cafe Wilhelmina,	Eindhoven NL
23 juli	Van Eigen Bodem en de Bounties,	Palm Parkies. Valkenberg Park,	Breda NL
24 juli	Gilberto Gil & Roberta Sá,	OLT Rivierenhof.	Deurne (Antwerpen) B
25-28 juli	Sfinks Mixed Festival. <i>Habib Koité, Lila Iké, Tropkillaz, Baloji, Tassia Reis, Papa Mojito, Les Tambours Sacré de la Réunion, Gnawa Difusion, Slongs, Kristel, Alexander Abreu y Havana d'Primera, Khadija El Bidaouya, The Tune, Laurence Revey, Leo Justi, Leki, Les Negresses Vertes, Mercedes Peón, Million Stylez, Manou Gallo, Emily Dust, Jovenes Classicos del Son, Anthony B, Orchestra Baobab, Tartiti, Feniks Taiko</i>		Boechout (Antwerpen) B
27-28 juli	Brielle Blues. <i>De Sjef, Black Cat Biscuit, Old Chevy, Julian Sas Band, Detonics, Dave Warmerdam Band, Vuig, Sugar Queen & The Straight Blues Band, St. Louis Slim, Talkin' Blues, Giles Robson Band, Lapa Loca plays Aretha</i>	centrum,	Brielle NL
28 juli	Blommenkinders Festival. <i>The Hot Dogs, Joe Undercover, ICTC, F.L.O.Y.D., Focus, Band Of Friends, Woodstock Tribute Band, The Remedy, Stansoon ft. Magic Frankie, Greenwood, Bintangs, e.a.</i>		Roosendaal NL
28 juli	Mo & The StageAnimals,	Cafe Warm Onthaal.	Den Bosch NL
29 juli	Black Stone Cherry,	Bosuil.	Weert NL
30 juli	Handsome Poets,	Palm Parkies. Valkenberg Park,	Breda NL

© <https://www.facebook.com/gerdrgroove.vanleent>

Dr.Groove's Blues 'n Roots Kalender aug. 2019

04 aug.	Dave Vermeulen,	Bel Air , Live onder de Luifel,	Breda NL
04 aug.	Lee Fields & The Expressions,	BIRD ,	Rotterdam NL
04 aug.	Los Lobos, Erikson Delcroix,	OLT Rivierenhof ,	Deurne (Antwerpen) B
06 aug.	Voltage,	Palm Parkies , ValkenbergPark,	Breda NL
08 aug.	Omara Portuondo,	OLT Rivierenhof ,	Deurne (Antwerpen) B
10 aug.	Spider & The Fly,	Openlucht theater ,	Nispen NL
11 aug.	Eli Goffa,	Bel Air , Live onder de Luifel,	Breda NL
11 aug.	Route 61,	Café 't Warm Onthaal ,	Den Bosch NL
12 aug.	Erykah Badu,	013 ,	Tilburg
13 aug.	El Orquesta Pegasaya,	Palm Parkies , Valkenberg Park,	Breda NL
14 aug.	Alan Parsons Live Project,	013 ,	Tilburg NL
15 aug.	Farstreet, Saxon,	Bel Air ,	Breda NL
16 aug.	Big Bo,	café Ut Midde ,	Venlo-Blerick NL
16-17-18 aug.	Swing Festival ,	Centrum,	Wespelaar B
Steven Troch Band, Lucky Peterson feat. Tamara Tramell, Tinsley Ellis, Dave Warmerdam Band, Vitor Bacalhau, Johnny Burgin and Quique Gomez, Watermelon Slim, Bobby Radcliff Band, Jamiah Rogers, Shemekia Copeland, Stef Paglia Band, Dany Franchi, Whitney Shay, Breezy Rodio, Kirk Fletcher, Mud Morganfield			
18 aug.	Jan de Bruijn & Petra Hessing,	Bel Air , Live onder de Luifel,	Breda NL
20 aug.	The Anonymous Mis,	Palm Parkies , Valkenberg Park,	Breda NL
22 aug.	Jan de Bruijn, Walter Lavent en Gerben Koolen,	Theater De Boemel ,	Tilburg NL
23-24 aug.	(Ge) Varenwinkel festival ,	Festivalterrein, Varenwinkel (Herselt) B	
Jon Cleary & The Absolute Monster Gentlemen, DeWolff, Toronzo Cannon, Mike Wheeler & The Capitol Horns, Chris Bergson & Ellis Hooks, Boogie Beasts, Georgina Peach & The Savoy's, Robert Jon & The Wreck, CC Jerome, Samantha Martin & Delta Sugar, Jumping Matt & His Combo, Hymn for Her, Alain Pire Experience, Kontrain, Fortunate Sons			
24 aug.	Sugar Mama,	café Post Besoyen ,	Waalwijk NL
24 aug.	Alpha Blondy & Solar System,	OLT Rivierenhof ,	Deurne (Antwerpen) B
24-25 aug.	Terug Naar Tiengemetten ,	Festivalterrein,	Tiengemetten NL
Love the System, Rick de Leeuw, Zep & Friends, Jack & The Weatherman, Merol, Barrelhouse, Tim Knol & The Bluegrass Boogiemen, De Baron, Motwat Malford Milligan & The Southern Aces, Trongate Rum Riots, Maurice van Hoek.			
26 aug.	Yola,	Lantaren/Venster ,	Rotterdam NL
27 aug.	Legends,	Palm Parkies , Valkenberg Park,	Breda NL
28 aug.	Charley Crockett,	De Effenaar ,	Eindhoven NL
31 aug.	Wildmen Bluesband,	Pleinpop ,	Schijndel NL
31 aug.	Sugar Mama,	café Spinners ,	Cuijk NL
31 aug.	John Prine, Steve Gunn,	OLT Rivierenhof ,	Deurne (Antwerpen) B

© <https://www.facebook.com/gerdrgroove.vanleent>

Mama Jean Zondag 7 juli om 17:00 uur Bel Air Boschstraat 176 Breda

Een akoestisch trio dat Engelstalige pop rock covers speelt. Jeanine Zuiderwijk, Marcel van Beek en Marien van Zwol nemen het publiek mee op een interessante reis door de tijd (van de 70's tot nu). Het repertoire bestaat uit gouden oude songs van o.a. AC/DC, KISS, The Eagles, The Jam, Tom Petty en Fleetwood Mac. Maar ook hedendaagse bands als Ben Howard, James Bay en Lily Allen passeren de revue.

250 verschillende bieren

**Het
Bierhuis**

Van Goorstraat 5
4811 HH breda
Tel. (076) 5228394
Fax. (076) 5226857

King Arthur and the Bel Air's Zondag 21 juli om 17.00 uur Bel Air Boschstraat 176 Breda

Arthur Ebeling is een graag geziene muzikant van wereldformaat en staat in Nederland bekend als één van de meest authentieke rhythm & blues gitaristen en singer-songwriters.

Arthur neemt zijn publiek mee op een verrassende reis; zijn muziek is tijdloos en herkenbaar. Hij speelt een pakkende mix van rhythm & blues, rock-'n-roll, country-blues in een jazzy saus. Arthur wordt begeleid door twee swingende dames: Inge Klinge op contrabas en Chaja van de Heide op drums.

van KruysdijkAuto's

Mobiliteit gemakkelijk maken

Logtenburg 4 | 4841 PA Prinsenbeek
Tel: 076-5411692 | Fax 076-5428520
www.vankruysdijkautos.nl

Eli Goffa, Zondag 11 augustus om 17.00 uur Live @ Bel Air Breda.

Eli Goffa is een project van Elie De Prijcker uit Sint-Niklaas (BE). Hij groeide op met pa's lp's collectie uit sixties en seventies, dat hoor je aan zijn breekbare maar met momenten ook krachtige zelfgeschreven nummers die al eens naar CSN&Y, José Gonzales, Blind Faith of Ray Lamontagne lonken.

Hij speelt al van kinds af aan gitaar en heeft een indrukwekkende performance, wat niet onopgemerkt bleef toen hij bij de Voice van Vlaanderen (2014) de jury verbaasde, een staande ovatie oogstte met zijn vertolking van Neil Young en het tot de halve finale schopte.

Eli Goffa heeft afgelopen jaren succesvolle voorprogramma's gedaan voor o.a. Hooverphonic, Bent Van Looy en Frances en was te zien op grotere en kleinere festivals in België. Zijn singles stonden in 2017 een tiental weken in de playlist van Radio 1 en Radio 2 in België en in 2018 stond zijn single "How 'bout a little love" in de playlist van NPO Radio 5 en NPO Radio 1 in Nederland waar hij dagelijks te horen was.

Nu is zijn eerste album 'Written in the stars' uit waar hij samen met producer David Poltrock aan heeft gewerkt. Voor de mix werden Greg Gordon (USA: Oasis, Nick Cave) en Ward Neirynck (BE: K's Choice, Clouseau) ingeschakeld. Het nieuwe album is zowel online als op vinyl verkrijgbaar.

Fat Bottom Blues, Zondag 8 september 2019 van 17:00 - 20:30 uur Live Bel Air Breda.

Blues from our soul straight to your heart!
Fat Bottom Blues speelt zowel klassieke als moderne blues en blues-rock nummers met een geheel eigen sound. Hun inspiratie vinden ze bij grootheden als Etta James, Ray Charles, Tina Turner, Joss Stone, Joe Bonamassa, BB King en Beth Hart.

Live @ Bel Air:

23 juni	: Big Bo & His Voodoo Machine	17:00 u
07 juli	: Live Onder De Luifel: Mama Jean	17:00 u
14 juli	: Live Onder De Luifel:	17:00 u
21 juli	: Live Onder De Luifel: King Arthur & The Bel Airs	17:00 u
28 juli	: Live Onder De Luifel:	17:00 u
04 aug	: Live Onder De Luifel: Dave Vermeulen	17:00 u
11 aug	: Live Onder De Luifel: Eli Goffa	17:00 u
15 aug	: Farstreet	20:00 u
15 aug	: Saxon (Oliver / Dawson)	21:30 u
18 aug	: Live Onder De Luifel: Jan de Bruijn & Petra Hessing	17:00 u

VERWACHT SEPTEMBER:

2 september	: PATRICK TETREAU & PRIDE OF THE NORTH BANK (CAN)
6 september	: MIKE TRAMP & MARCUS NAND, DOS AMIGOS TOUR
8 september	: FAT BOTTOM BLUES
16 september	: DAVID PHILIPS (UK)

(Ge)Varenwinkel Festival, Herselt, België 22,23,24 aug. 2019

Al 22 jaar staat het (Ge)Varenwinkel Festival in het teken van de betere livemuziek voor een goed doel.

Steeds proberen wij onze bezoekers een gevarieerd aanbod te brengen binnen de hedendaagse blues, roots, rock & soul scene, met zowel bekende als minder bekende namen uit binnen -en buitenland. En dat lukt, gezien de vele positieve reacties van zowel publiek, pers als artiesten.

Programma:

Jon Cleary & The Absolute Monster Gentlemen

DeWolff

Toronzio Cannon

Mike Wheeler & The Capitol Horns

Chris Bergson & Ellis Hooks

Georgina Peach & The Savoy's

Robert Jon & The Wreck

Samantha Martin & Delta Sugar

Jumping Matt & His Combo

Hymn for Her

Boogie Beasts

CC Jerome

Alain Pire Experience

Kontrair

Fortunate Sons

We zien jullie graag op 22,23 en 24 augustus 2019

Dit jaar is het goede doel de Els-Smiley vereniging.

In het jaar 2002 overleed Els Rainson op 18-jarige leeftijd aan de gevolgen van leukemie. Over haar strijd tegen de ziekte schreef ze 2 dagboeken. Daar blijkt telkens weer haar geloof in genezing, een optimisme dat ze overal en altijd uit door het gebruik van talloze smileys... Na haar overlijden hebben de ouders in 2003 de Els-smiley vzw opgericht. Zo zetten ze het werk van Els en de boodschap van geloof en optimisme verder...

<https://www.leukemiekes.be/els-smiley/>

<https://www.gevarenwinkelfestival.be/index.php>

Al sinds 1988 zorgt de SR&BB voor de betere bluesoptredens in Breda. Gelukkig zien we veel van het trouwe publiek terug bij deze optredens. Voor deze mensen (en alle anderen die onze optredens nog moeten ontdekken) willen wij dit graag continueren. Wij zijn daarom op zoek naar DONATEURS, sponsors en adverteerders (tarieven zie hieronder). Voor slechts €10,- per jaar kunt u de SR&BB en ons publiek steunen. In ruil daarvoor krijgt u niet alleen kwalitatief hoogstaande optredens, maar daarnaast ontvangt u maandelijks de kleuren-versie van Track per e-mail en regelmatig ook onze nieuwsbrief.

Bovendien wordt u ieder jaar uitgenodigd voor een goed verzorgde "muzikale" avond.

Wilt u hiervan gebruik maken en ons steunen, maak dan €10,- over op IBAN NL49INGB0001006095 t.n.v. SR&BB, onder vermelding van uw naam en e-mail adres zodat u ook de nieuwsbrief en de digitale Track kunt ontvangen.

Alvast bedankt voor uw sympathie !

ADVERTEREN

We hanteren de volgende tarieven op jaarbasis

1/3 - A5 pagina € 180,-

1/2 - A5 pagina € 250,-

1/1 - A5 pagina € 450,-

BOEKINGEN

Boeking:

srb@ziggo.nl

T + 31 (0)6-11864851

Secretariaat:

Klaverbeemd 3, 4844 RH Terheijden
info.srb@xs4all.nl

**Track is het magazine van de SR&BB en verschijnt maandelijks.
Oplage: 650 gedrukte exemplaren en 1250 digitaal via mail.**

Vaste redacteurs: Ger van Leent, Judith Cosman, Bernardo, Ayrton van Noort
Ontwerp & DTP: Veronique Ortonio, Petra de Meulder
Druk: Q-Print Breda

Weet je veel van muziek en vertel je er graag over?

TRACK zoekt: enthousiaste schrijvers/redacteurs/recensenten

Voor het schrijven van muziekkartikelen in dit blad (en op de website)

Graag met goede kennis van de Nederlandse en Engelse taal en met veel tijd om te researchen op Internet. Stuur je reactie naar: info.srb@xs4all.nl

cafédebruinepij®

Kerkplein 7-Breda-telefoon 076-5214285

Openingstijden:

Maa 09.00 - 02.00

Din 09.00 - 02.00

Woe 09.00 - 02.00

Don 09.00 - 04.00

Vrij 09.00 - 04.00

Zat 09.00 - 04.00

Zon 11.00 - 00.00

info@cafedebruinepij.nl

...lekkere
muziek!

Kom en geniet op het mooiste plein onder de Grote Kerk.

cafédebruinepij®